

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **AXA penzijní společnost a. s.**, se sídlem Brno, Úzká 8, zastoupeného JUDr. Ivanou Součkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, U Prašné brány 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 3. 2012, č. j. 1066/12-1400-705264,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 3. 2012, č. j. 166/12-1400-705264, a vrácení věci k dalšímu řízení.

Působnost orgánu rozhodujícího o žalobcově odvolání přešla v průběhu řízení před zdejším soudem s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, na Odvolací finanční ředitelství, které se tak podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), stalo žalovaným.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2012, č. j. 1066/12-1400-705264, Finanční ředitelství v Brně zamítlo žalobcovo odvolání proti platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem Brno I dne 1. 9. 2011 pod č. j. 317787/11/288960709705, kterým byla žalobci vyměřena darovací daň ve výši 56 483 Kč podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí. Finanční úřad dospěl k závěru, že se žalobce stal poplatníkem daně na základě smlouvy o zřízení práv odpovídajících věcným břemenům části stavby pod cizím pozemkem a stavbou. Oprávněným z věcného břemene byl žalobce a povinným Dominikánská s. r. o. Vklad práva podle smlouvy byl zapsán dne 20. 11. 2009 a právní účinky vkladu vznikly 11. 11. 2009.

Žalovaný tento závěr potvrdil s tím, že z kupní smlouvy, která uzavření předmětné smlouvy o zřízení práv odpovídajících věcnému břemeni předcházela, nevyplyvá, že tato věcná břemena jsou součástí kupní ceny.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce předně namítá, že podle § 6 zákona č. 357/1992 Sb. je ke vzniku daňové povinnosti třeba kumulativního naplnění dvou podmínek - jednak bezúplatný převod nemovitosti a jednak bezúplatné zřízení věcného břemene. V daném případě byla věcná břemena, která žalovaný podrobil darovací dani, zřízena v souvislosti s úplatným převodem nemovitostí.

Žalobce dále namítá, že žalovaný se nedostatečně zabýval otázkou, zda žalobci vznikl bezúplatně jiný majetkový prospěch. Nesouhlasí s tím, že z pouhé skutečnosti, že žalobce může využívat prostory pod stavbou povinného, lze dovodit vznik majetkového prospěchu. Poukazuje na to, že smlouva o zřízení věcného břemene navazovala na kupní smlouvu, v jejímž čl. I. odst. 2 bylo uvedeno, že se budova

převádí „se všemi právy a příslušenstvím“. Podle žalobce lze práva odpovídající věcným břemenům pod tato práva jistě zahrnout. Pokud je pak ve smlouvě o zřízení věcných břemen uvedeno, že se zřizují bezúplatně, je tím myšleno „bez další úplaty“, neboť cena za zřízení věcných břemen již byla obsažena v kupní ceně za budovu. Žalobce danou situaci připodobňuje k postupu prodejců automobilů, kteří k novému autu přidají zimní kola zdarma, přičemž je zcela zřejmé, že cena těchto kol je obsažena v kupní ceně za automobil. Žalobce rovněž poukazuje na to, že jak povinný z věcného břemene tak oprávněný (žalobce) jsou obchodními společnostmi, jejichž cílem je dosažení zisku. Vzhledem k tomu, že se jedná o společnosti, které nejsou personálně ani majetkově propojeny, je tak více než nepravděpodobné, aby si tyto společnosti navzájem bezúplatně poskytovaly jakékoli plnění. Podle žalobce je tedy zcela zřejmé, že cena za zřízení věcného břemene byla obsažena v kupní ceně za nemovitosti, která nebyla nepřiměřeně nízká. Žalobce dodává, že v době sepsu kupní smlouvy nebylo možné stanovit zvlášť cenu věcných břemen, neboť nebylo zřejmé, jaká břemena bude nutno zřídit. To se ukázalo až poté, co začal žalobce budovu užívat.

V replice podané 30. 7. 2012 žalobce poukázal též na to, že v přímé souvislosti s předmětnou smlouvou o zřízení věcného břemene byla uzavřena a do katastru vložena další smlouva o zřízení věcného břemene, z níž je oprávněn vlastník budovy SO 02 a povinným vlastník budovy SO 01 (tj. žalobce).

Podle žalobce též není pravdivé tvrzení žalovaného, že by vlastník zatížené nemovitosti byl omezen v realizaci svého vlastnického práva, neboť tento vlastník může využívat všechny podzemní parkovací stání, která se nacházejí pod pozemkem p.č. 931/1 (pod budovou SO 02). Na straně žalobce tak nemohl vzniknout žádný majetkový prospěch, jelikož se věcná břemena stavby pod cizím pozemkem a užívání podzemních stání vzájemně ruší a náklady na jejich údržbu a zachování nese uživatel.

Žalobce rovněž shledává pochybení žalovaného v tom, že se dostatečně nezabýval tím, proč by jedna obchodní společnost bezúplatně poskytovala něco jiné obchodní společnosti. Žalovaný pochybil, pokud neprovedl důkaz dalšími souvisejícími smlouvami, uzavřenými mezi týmiž osobami, jejichž předmětem bylo zřízení věcných břemen. Žalovaný tak nezjistil řádně stav věci.

Vyjádřením ze dne 14. 5. 2014 žalobce uvedl, že majetkový prospěch nezískal, neboť další smlouva o zřízení věcného břemene, z níž je oprávněn vlastník budovy SO 02 a povinným vlastník budovy SO 01 (tj. žalobce), byla zřízena rovněž bezúplatně a *de facto* se tak jednalo o smlouvy směnné.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasí. Namítá, že obě smlouvy (kupní i o zřízení věcného břemene) byly smlouvami samostatnými, byla o nich vedena dvě vkladová řízení, a proto je třeba každou ze smluv posuzovat zvlášť v samostatném daňovém řízení. Ve smlouvě o zřízení věcného břemene bylo jednoznačně uvedeno, že je zřizováno věcné břemeno bezúplatně. Žalovaný má přitom za to, že se dostatečně zabýval tím, zda žalobce zřízením věcného břemene získal majetkový prospěch.

Žalovaný proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Krajský soud již o žalobě jednou rozhodoval a napadené rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 20. 9. 2013, čj. 62 Af 37/2012-50, zrušil. Dospěl totiž k závěru, že daná situace neměla být podrobena dani darovací. Podle krajského soudu neměl správce daně obě smlouvy (kupní a o zřízení věcného břemene) posuzovat izolovaně, ale bylo třeba, aby při posuzování smlouvy o zřízení věcného břemene hodnotil i kupní smlouvu, která smlouvě o zřízení věcného břemene předcházela, a současně bylo nezbytné, aby přihlížel též k tomu, že obě smlouvy byly uzavírány mezi na sobě nezávislými obchodními společnostmi, u nichž je bezúplatné poskytnutí jakéhokoli plnění z povahy věci *de facto* vyloučeno (není-li prokázáno jinak). Byť by tedy stav formálně právní nasvědčoval tomu, že podmínky pro aplikaci § 6 zákona č. 357/1992 Sb. byly splněny, neboť podle smlouvy o zřízení věcného břemene bylo toto věcné břemeno zřízeno bezúplatně, skutečný obsah tohoto úkonu ukazuje, že o bezúplatné zřízení věcného břemene nešlo, neboť úplata za jeho zřízení mohla být (při rozumném chápání souvislostí) obsažena v kupní ceně podle předtím uzavřené kupní smlouvy, a to přesto, že kupní smlouva tuto skutečnost výslovně neuváděla. Z kontextu celé situace však byla zřejmá.

Tento rozsudek krajského soudu však byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 1 Afs 94/2013-41, zrušen. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud pochybil, pokud vůli smluvních stran ve smlouvě o zřízení věcného břemene posoudil pro účely daňového řízení v rozporu s obsahem smlouvy, resp. spisem. Podle Nejvyššího správního soudu je jedním z charakteristických rysů soukromého práva zásada smluvní volnosti. Zákon tedy pro regulaci právních vztahů vznikajících v oblasti soukromého práva upřednostňuje především vůli smluvních stran. V daném případě žalobci nic nebránilo v tom, aby uzavřel smlouvu o zřízení

práv odpovídajících věcnému břemeni za úplatu. Neučinil-li tak, jdou následky jeho právního jednání pouze a jen k jeho tíži. Jedním z těchto následků byla pro žalobce též povinnost přiznat daň darovací ve smyslu § 6 zákona č. 357/1992 Sb.

Krajský soud proto o žalobě rozhodoval znovu. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování odvolacího orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. Byl přitom v souladu s § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku.

Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť pro to byly splněny podmínky zakotvené v § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce předně namítá, že podle § 6 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. je ke vzniku daňové povinnosti třeba kumulativního naplnění dvou podmínek - jednak bezúplatný převod nemovitosti a jednak bezúplatné zřízení věcného břemene, což v daném případě nenastalo.

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. je předmětem daně darovací bezúplatné nabytí majetku na základě právního úkonu nebo v souvislosti s právním úkonem. Majetkem pro účely daně darovací jsou a) nemovitosti a movitý majetek, b) jiný majetkový prospěch. Bylo-li současně s bezúplatným převodem nemovitosti též bezúplatně zřízeno právo odpovídající věcnému břemeni nebo právo, jehož obsahem je opětující se plnění obdobné věcnému břemeni, je takto zřízené právo předmětem daně darovací.

Pokud se žalobce domnívá, že bezúplatné zřízení věcného břemene je předmětem daně toliko v případě, že bylo zřízeno současně s bezúplatným převodem nemovitosti, nemůže s ním soud souhlasit.

Naopak podle názoru soudu z uvedeného ustanovení plyne, že předmětem darovací daně je jakékoli bezúplatné nabytí majetku na základě právního úkonu nebo v souvislosti s ním, a to jinak než smrtí zůstavitele. Majetkem se pro účely daně darovací rozumí jak nemovitosti a movité věci, tak jiný majetkový prospěch. Pokud je pak pro oprávněného spojeno bezúplatné zřízení věcného břemene s majetkovým prospěchem, je bezúplatné zřízení věcného břemene předmětem darovací daně bez ohledu na to, zda bylo věcné břemeno zřízeno současně s bezúplatným převodem nemovitosti či nikoli. Ke shodnému závěru ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 1 Afs 28/2004, uvedl, že „*předmětem daně darovací, je ve shodě s ust. § 6 zákona č. 357/1992 Sb. bezúplatné nabytí majetku na základě právního úkonu, a to jinak než smrtí zůstavitele, přičemž majetkem pro účely daně darovací je i jiný majetkový prospěch. Při aplikaci právní normy je vždy nutno šetřit jejího významu. Aby tedy mohl správce daně přistoupit ke zdanění bezúplatně zřízeného věcného břemene (tedy jiného majetkového prospěchu),*

musí mít vyřešenu otázku, zda se skutečně jedná o majetkový prospěch, neboť jen takový institut v dané souvislosti podléhá dani darovací, to vše zvláště za situace, že stejné subjekty zřídily dva právní instituty vztahující se ke stejnému předmětu vlastnictví a to dílem i ve stejném rozsahu - tedy institut nájmu a institut bezúplatného zřízení věcného břemene“.

Soud přitom souhlasí se žalobcem, že poslední věta § 6 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. („Bylo-li současně s bezúplatným převodem nemovitosti též bezúplatně zřízeno právo odpovídající věcnému břemeni nebo právo, jehož obsahem je opětující se plnění obdobné věcnému břemeni, je takto zřízené právo předmětem daně darovací.“) je ve vztahu k větě předchozí speciálním ustanovením. Ona specialita však nespočívá v tom, že by předmět daně darovací v případě bezúplatného zřízení věcného břemene omezovala jen na situace, kdy je věcné břemeno zřizováno současně s bezúplatným převodem nemovitostí, ale v tom, že bezúplatné zřízení věcného břemene v případě, že je zřizováno současně s bezúplatným převodem nemovitosti, je předmětem daně darovací vždy, aniž by bylo třeba zkoumat, zda oprávněný získal v souvislosti s věcným břemenem majetkový prospěch či nikoli. Jinak řečeno bezúplatné zřízení věcného břemene s sebou ještě nutně nenese vznik jiného majetkového prospěchu ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) zákona ČNR č. 357/1992 Sb., vyjma situace, kdy je bezúplatně zřízeno věcné břemeno současně s bezúplatným převodem nemovitosti.

Tuto námitku tedy soud důvodnou neshledal.

Žalobce dále namítá, že věcné břemeno nebylo zřízeno bezúplatně. Poukazuje na to, že smlouvy byly uzavírány mezi obchodními společnostmi, jejichž cílem je dosažení zisku. Smlouva o zřízení věcného břemene přitom navazovala na kupní smlouvu a cena za zřízení práv odpovídajících věcnému břemeni byla obsažena v kupní ceně.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že dne 20. 4. 2009 uzavřela Dominikánská, s. r. o. jako prodávající a žalobce jako kupující kupní smlouvu, jejímž předmětem byly pozemky p.č. 913/4 a 913/5 a budova č.p. 488 v k.ú. Trnitá, obec Brno, okres Brno-město. Součástí spisu je též smlouva o zřízení práv odpovídajících věcným břemenům části stavby pod cizím pozemkem a stavbou uzavřená mezi žalobcem jako oprávněným a Dominikánská, s. r. o., jako povinným dne 1. 11. 2009. Vklad práva podle smlouvy byl zapsán dne 20. 11. 2009 a právní účinky vkladu vznikly 11. 11. 2009. Podle čl. II. této smlouvy povinný zřídil práva odpovídající věcnému břemeni bezúplatně. Věcné břemeno je zapsáno ve smlouvě jako právo odpovídající věcnému břemeni části stavby pod cizím pozemkem tak, že Dominikánská, s. r. o., jakožto povinná strpí pod celým svým pozemkem parc.č. 913/1 v k.ú. Trnitá, obec Brno, část budovy SO 001 v rozsahu, ve kterém se podzemní část budovy SO 001 nachází pod celým pozemkem parc.č. 913/1, a právo odpovídající

věcnému břemeni části stavby pod cizí stavbou tak, že povinná strpí pod rozestavěnou budovou SO 002 část budovy SO 001 v rozsahu, v němž se podzemní část budovy SO 001 nachází pod ortogonálním průmětem vnějšího líce obvodových stěn rozestavěné budovy SO 002 (čl. II. smlouvy). Obsahem spisu je rovněž vyúčtování služeb za užívání předmětu věcného břemene za rok 2009.

K této námitce se však vyjádřil Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku a shledal ji nedůvodnou. Výkladem obou smluv (kupní a o zřízení věcného břemene) dospěl k jednoznačnému závěru, že *„smlouva o zřízení věcného břemene zcela jasně a explicitně uvádí, že tato práva se zřizují bezúplatně (čl. II. smlouvy). Smlouva kupní pak přesně kalkuluje kupní cenu, která přitom žádné věcné břemeno nezahrnuje.*

Odpovědnost za obsah smlouvy nesou smluvní strany. To platí tím spíše, jsou-li obě smluvní strany obchodníky, kteří jsou vybaveni možnostmi právního zastoupení“. Nejvyšší správní soud konstatoval, *„že jak smlouva kupní, tak smlouva o zřízení věcného břemene byly evidentně sepsány právním profesionálem a jako takové nedávají naprosto žádné pole pro jiný výklad než ten, který učinily správní orgány.*

Pokud smlouva o zřízení práv odpovídajících věcnému břemeni výslovně používá slovo bezúplatně v souvislosti se způsobem nabytí těchto práv, není pochybnost o vůli stran zřídit tato práva bez poskytnutí protihodnoty. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že smluvními stranami jsou dvě na sobě nezávislé obchodní společnosti. Pokud by totiž správce daně v situacích obdobných této vždy zohledňoval fakt, že obchodní společnosti jsou zřizovány za účelem dosahování zisku a nemají důvod si něco poskytovat bezúplatně, tak jak konstatoval krajský soud, znamenalo by to, že tyto subjekty by si nikdy nemohly nic darovat, a to i kdyby chtěly, což je jistě závěr poněkud absurdní. Ostatně není na místě ani úvaha krajského soudu, že není jasný důvod, proč by si obě společnosti něco bezúplatně poskytovaly. Takovýchto důvodů jistě může být celá řada (např. zachování dobrých obchodních vztahů). Není však povinností správce daně zjišťovat důvod darování; ten je z hlediska zákona o trojdani bezvýznamný.

(...) Předmět kupní smlouvy je zcela explicitně vyjádřen v části I. a smluvní zkratkou uveden souhrnně pod pojmem „Nemovitosti“. Pod tímto pojmem jsou jasně definovány pouze pozemky a budova na příslušných pozemcích, nikoliv věcná břemena či jiná obdobná práva. Rovněž tak v části II. smlouvy, která se týká kupní ceny, se zcela jasně uvádí, že kupní cena je stanovena za převod vlastnického práva k příslušným pozemkům a příslušné budově. Tato jasná a srozumitelná smluvní ustanovení jiný výklad nepřipouští. Zcela obecně v části X. kupní smlouvy u odrážky za bodem 2 c) se sice uvádí, že po podání návrhu na zápis vlastnického práva do katastru nemovitostí dle kupní smlouvy bude podán návrh na zápis práv odpovídajících věcným břemenům dle tam specifikovaných smluv, to však žádným způsobem nevypovídá o tom, (...), že zřízení těchto práv se uskutečňuje za úplatu.“

Nejvyšší správní soud se přitom se žalovaným ztotožnil i v tom, že žalobci vznikl „jiný majetkový prospěch“ ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. spočívající v oprávnění žalobce ve svůj prospěch využívat prostory pod pozemkem a stavbou povinného, který je naopak na těchto právech zkrácen.

Podle § 3 daňového řádu vzniká daňová povinnost okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně, nebo skutečnosti tuto povinnost zakládající. V případě daně darovací vzniká daňová povinnost bezúplatným nabytím majetku (věci či jiného majetkového prospěchu) na základě právního úkonu nebo v souvislosti s ním; tj. zápisem práv odpovídajících věcným břemenům do katastru nemovitostí. Povinnost přiznat daň darovací tak v daném případě vznikla ke dni zápisu věcných břemen k nemovitostem, o nichž se vede řízení. Na to nemá rovněž vliv ani skutečnost, že žalobce v průběhu odvolacího řízení předložil vyúčtování služeb za rok 2009. Je nepochybné, že žalobce hradí služby spojené s provozem nemovitostí, jichž se věcná břemena týkají, avšak tyto platby se nevztahují k samotnému zřízení práv odpovídajících věcným břemenům a souvisí pouze s následným užíváním práv již vzniklých.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud, jedním z charakteristických rysů soukromého práva je zásada smluvní volnosti. Zákon tedy pro regulaci právních vztahů vznikajících v oblasti soukromého práva upřednostňuje především vůli smluvních stran. V daném případě žalobci nic nebránilo v tom, aby uzavřel smlouvu o zřízení práv odpovídajících věcnému břemeni za úplatu. Neučinil-li tak, jdou následky jeho právního jednání pouze a jen k jeho tíži. Jedním z těchto následků byla pro žalobce též povinnost přiznat daň darovací ve smyslu § 6 zákona č. 357/1992 Sb.

Žalobci tak vznikl jiný majetkový prospěch a tedy povinnost darovací daň přiznat a zaplatit.

Pokud jde o žalobcem namítanou existenci další smlouvy o zřízení věcného břemene, z níž je oprávněn vlastník budovy SO 02 a povinným vlastník budovy SO 01 (tj. žalobce), tak tuto námitku uplatnil žalobce až v replice podané k soudu dne 30. 7. 2012. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 4. 2012 a lhůta k podání žaloby, která podle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí dva měsíce ode dne oznámení písemného vyhotovení rozhodnutí, tak uplynula 2. 6. 2012. Pouze v této lhůtě lze přitom žalobu rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Replika byla podána až po uplynutí lhůty k podání žaloby a soud se tak nemohl tímto opožděně uplatněným žalobním bodem zabývat.

To samé je pak třeba uvést i ve vztahu k dalším tvrzením uplatněným poprvé až v replice (tj. že žalovaný pochybil, pokud neprovedl důkaz dalšími souvisejícími smlouvami, uzavřenými mezi týmiž osobami, jejichž předmětem bylo zřízení věcných břemen). Ze shodného důvodu se soud nemohl zabývat ani závěry, které z existence

další smlouvy o zřízení věcného břemene žalobce dovozuje ve svém vyjádření ze dne 14. 5. 2014 (tj. že se *de facto* jedná o smlouvy směnné).

V. Závěr

Soud tedy neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s.ř.s. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Afs 15/2012 – 102, tak učinil jedním výrokem.

Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani řízení o kasační stížnosti. To by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. 5. 2014

David Raus
předseda senátu